

Konen sige: Det vil jeg ikke være med til, det betaler jeg ikke. Det synes mig at være en saa stor Anomali, at man skal være meget varsom med at gaa ind paa Sligt. Man kan jo nævne forskjellige Exempler, hvor det er tiuvsomt, i hvilket Omfang en Kones Særformue kan bestaa; men jeg skal nævne eet Exempel, hvor det er aldeles tydeligt. Der er paa Landet en Stilling, som skal være temmelig attraaet, og det er at være „Sordemodermænd“; der have vi et rent Exempel. En Sordemoder kan siges at udøve en selvstændig Virksomhed, som hærten er begrundet paa Mandens eller Fællesboets Midler. Det er klart, at alle de Penge, hun tjener, ere hendes egne, og anvende vi Lovforslaget paa denne Kones Indtægter, maa hun kunne beholde det i Lommen Altisammen. Men vil det være rigtigt og til Gavn for de Paagjældende, at Lovgivning giver en saadan Bestemmelse? Jeg tror, at det vil være i høi Grad til Skade, navnlig i den Retning, som jeg nævnte før, at det vil være vanskeligt for denne Familie at blive betroet Noget, desformedest Enhver vil vide, at Sordemoderen, fra hvem alle Indtægterne komme, kan sige Nei og beholde Pengene i sin Lomme. Det er et Forhold, som efter min Mening er urigtigt. Men man kan gaa et Skridt videre. For at blive ved Exemplet med Sordemoderen, vil jeg spørge: naar hun nu dør og efterlader sig i. Ex. 600 Kr., hvorledes vil der da være at forholde med disse Penge? Skifteforvalteren vil være i højeste Grad i Forlegenhed, de ere jo ikke gaaede ind i Fællesboet. (Justitsministeren: Det er de rigtignok!). Nei, naar Konen har raadet over dem ved Testamente og sagt, at hun ikke vil have dem med i Fællesboet, og at Gjælden ikke skal betales med disse Midler, veed jeg ikke, hvorledes man efter hendes Død skal kunne omstøbe den Raadighedsbestemmelse, som hun skal have ifølge denne Lov. Jeg sagde saa raff Nei til den ærede Justitsminister; men min Mening er naturligvis kun, at den foreløbige Opfattelse fra min Side har ikke kunnet været anderledes, end at der her er et Punkt, hvor det vil have sin store Vanskelighed at bringe Loven, saaledes som den er affattet, i Harmoni med de andre Bestemmelser, vi have, og som ellers anses for rigtige. Der er dernæst endnu et Spørgsmaal, som frembyder sig, og det er: Kan Konen paa egen Haand stifte Gjæld? Som bekendt er vor Lovgivning saaledes, at Konen er umyndig, hun kan ikke paa egen Haand stifte Gjæld. Enhver Gjæld, som stiftes af Familien, anses som stiftet af Manden, Manden er ansvarlig for den. Men naar nu Konen faar sin Særformue, hvorledes vil det da forholde sig med den Gjæld, som hun har stiftet i levende Live? Efter vor nuværende Lovgivning kan hun ikke sagsøges for den, thi der er aldrig Noget i et Familieforhold,

som kan sagsøges, uden Manden; Søgsmålet maa altid være rettet mod ham. Jeg ser saaledes ikke, hvorledes det vil stille sig efter dette Lovforslag, naar Konen gjør Gjæld og ikke betaler den, eller rettere, jeg ser kun, at, dersom det foreliggende Forslag bliver til Lov, vil man berede Domstolene og den executive Myndighed en ganske overordentlig stor Række af Vanskeligheder. Hvorledes man i det enkelte Tilfælde vil komme ud over dem, veed jeg ikke, men saa Meget er jeg overbevist om, at de ikke ville være lette at komme over, navnlig paa Grund af de vage Udtryk, som hele Lovforslaget benytter sig af. Jeg vil imidlertid et Dieblit gaa ud fra, at Lovforslaget er rent og klart, og saa frembyder sig naturligvis det Spørgsmaal: hvilken Virkning vil da et saadant Lovforslag have ligeoverfor de ægtefællelige Forhold? Der mener jeg, at man maa skjelne mellem de smaa Forhold, Gæstfæberne blandt den fattige Befolkning, og Gæstfæberne i de større Forhold. Det er jo de smaa Forhold, der hovedsagelig er tænkt paa ved Loven, disse Forhold, hvor Manden kommer beruset hjem om Aftenen og stiller Konen ved de saa Stillinger, hun har fortjent, og som var det meget anstændigt, at hun kunde beholde for sig selv. Men hvilken Nytte vil saa Loven gjøre i dette Tilfælde? Jeg vil da der tillade mig at dele disse Gæstfæber i to Klasser, nemlig i dem, hvor Konen faar Bank, og dem, hvor hun ikke faar Bank, og saa se, hvilken Forstjæl der i saa Henseende vil være. Hvor Konen ikke faar Bank, der kan hun jo værge for sine Penge og beholde dem; altsaa der behøves Loven ikke. Men hvorledes vil Forholdet stille sig, hvor Konen faar Bank? Ja, der tager Manden naturligvis Pengene alligevel, og hvad er saa Lovens Virkninger? Ja, det veed jeg oprigtig talt ikke. Den ærede Forslagsstiller i det andet Thing citerede en Afhandling af Professor Goos, hvorefter der skulde eksistere 1 Million Kr. i saadanne Smaasummer, der vare uden retlig Beskyttelse, og jeg har læst, at han sagde, at denne Million vilde ved Lovforslaget komme under retlig Beskyttelse. Det kan jeg nu ikke se, jeg veed slet ikke, hvorledes Konen, naar Manden tvinger hende til at udlevere sine Penge, kan opnaa retlig Beskyttelse. So, i een Retning ganske vist, idet hun kan faae Manden tiltalt og straffet, men om det bliver et Gode for hende veed jeg ikke. Som Forholdene nu ere, hvor der er Formuesfællesskab, kan Manden jo ustraffet tage Alting, men hvis Loven træder i Kraft, mener jeg, at det maa betragtes som et Gienomsindgreb. Hvorledes Loven i det daglige Liv vil yde hende Beskyttelse iøvrigt, ser jeg ikke. Jeg tror derfor, at Loven ikke vil have nogen Virkning i de mindre Forhold, i Proletariatet og den arbejdende Klasse; maaske den paa en vis Maade, eller i enkelte Tilfælde — men jeg har ikke kunnet faae rigtigt fat i dem — vil kunne gjøre sin Virkning, hvor de